

Η ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΩΝ

«Η ΚΑΜΕΛΙΑ»

(Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ - ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΜΑΚΕΔΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΛΥΡΙΚΟΝ»

Εἰς τὸ θερινὸ θεατράκι, τὸ ὁποῖον πέρυσιν ἐνεκαινίσαι ὁ θίασος Κοκκίνη - Μαυρέα, τὸ «Λυρικόν», ἔκανε τὴν ἑναρξὶ τῆς ἐφετεινῆς καλοκαιρινῆς περιόδου τῶν ἑλαφρῶν μας μουσικῶν θεάτρων ὁ κ. Μακέδος μετὰ τὸν ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κοκκίνη καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ κ. Μακρῆ θίασόν του τοῦ «Μοντιάλ». Ὁ θίασος ἐστερήθη μὲν μερικῶν καλῶν πράγματι στοιχείων τοῦ ἑλαφροῦ μας θεάτρου, ὅπως ὁ κ. Ἰατρίδης καὶ ὁ κ. Αὐλωνίτης ἐμπλουτίσθη ὁμοίως ἀπ' ἑτέρου μὲ μερικὰ ἄλλα, ὅπως ἔλαφρα ὁ κ. Β. Μεσολογγίτης καὶ ἡ τόσον πάντοτε συμπαθὴς ὡς ἐμφάνισις καὶ ζεστὴ ὡς φωνὴ δις Φωφῶ Χαρμπῆ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ὁ θίασος μένει ὁ ἴδιος μὲ μόνην προσθήκην εἰς τὸ ἄρρεν προσωπικὸ του μερικὸς καλλιτέχνης δευτέρας ὁμοίως μᾶλλον ζώνης καὶ εἰς τὸ γυναικεῖον τὴ νεαρά διδα Ντέντη Φιλοσόφου ὑποσχόμενη νὰ γίνῃ καλὴ χορεύτρια ἀν ἐργασθῆ, καὶ τὴ μικροῦλα πού ξεπετάχθηκε στὸν Ἄττικ ἀπὸ πρόπερου, τὴν Καλὴ Καλό.

Ἡ ἐφετεινὴ ἐπιθεώρησις τῶν κ.κ. Δ. Εὐαγγελίδη καὶ Ἀλ. Σακελλάριου, ἡ «Καμέλια» ἔχει μὲν καὶ αὐτὴ τὰ γνωστὰ πλέον χαρίσματα εὐπρεπείας, καλοῦ στίχου, δροσεροῦ πνεύματος, πού χαρακτηρίζουν τὸ ἔργο τῶν συγγραφέων αὐτῶν γενικὰ καὶ διέκριναν, εἰδικώτερον, τὴν περυσινὴ τους ἐπιτυχία, τὴ «Γαρδένια» δὲν εἶναι ὁμοίως σὰν ἐκείνη. Ἡ «Καμέλια» ἔχει ὡς γνωστόν, τὴν λευκότητα τῆς γαρδένιας ὅχι ὁμοίως καὶ τὸ ἄρωμά της. Ἡ διαφορὰ αὐτῆ τῶν δύο λουλουδιῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ συμπαθεῖς καὶ πνευματώδεις συγγραφεῖς ἐνεπνεύσθησαν τοὺς ἀντιστοίχους τίτλους τῶν ἐπιθεωρήσεών των πέρυσι καὶ φέτος, ὑπάρχει θάλαγε κανεὶς καὶ σὰ ἐρ-

γα. Ἡ «Καμέλια» βλέπεται εὐχάριστα, ἀλλὰ ... τίποτα ἄλλο. Δὲν εἶνε ὅπως ἦταν ἡ «Γαρδένια», μιὰ «ἐξαιρετικὴ» ἐπιθεώρησις.

Ὁ στίχος εἶναι ὠραῖος. Τὸ πνεῦμα δὲν σπανίζει. Μερικὰ νοῦμερα εἶνε ἀληθινὰ πολὺ ἐπιτυχημένα. Ἡ πρόζα τοῦ κ. Μακρῆ (μεθυσμένου καλλίτερου ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά) εἶληνε γενικὰ ἐξυπνὴ καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα ἐξυπνοτάτη. Ἐν τούτοις τὰ πῶς καλὰ νοῦμερα θυμίζουσι παλιότερα τέτοια τῶν ἴδιων συγγραφέων. Μερικὰ πράγματα πού θὰ συγχωροῦσε κανεὶς ὅπωςδὴποτε σὲ μερικὸς ἄλλους ἐπιθεωρησιογράφους, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὰ βλέπῃ μὲ λύπη σὲ ἔργα συγγραφέων ὅπως ὁ κ. Εὐαγγελίδης καὶ ὁ κ. Σακελλάριος. Ἄς εἶναι: Γενικὰ ἡ ἐντύπωσις καλὴ καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο. Μοῦ ἔρεσε πολὺ τὸ νοῦμερο «ἡ καριέρες τῶν ἀνθρώπων» (Φωφῶ Χαρμπῆ—Β. Μεσολογγίτης). «Τὰ παράπονα σὲ λα—μινόρε» (Σταυρίδης—Ντιριντάουα). Τὸ σκέτς τοῦ κ. Κοκκίνη «Ξέρεις ποιὸς εἰμ' ἐγώ». Τὸ σκέτς αὐτὸ δυστυχῶς παρατείνεται μὲ μιὰ σκηνὴ σατύρας τῆς ρωμείκης γκρίνιας, ἐξυπνὴ μὲν ἀδυνατώτερη ὁμοίως ἀπὸ μιὰ ἄλλη προηγούμενη, πού ἀναφέρεται σὲ σάτυρα γενικώτερον ζητημάτων. Τὸ σκέτς ἔπρεπε νὰ «κλείνῃ» ἐκεῖ. Θὰ κέρδιζε. Καλό, ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ νοῦμερο «Ὅλα μονολεκτικῶς». Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι θυμίζει νοῦμερο ἀνάλογο τὸ «λακωνικῶς ὅλα» τῆς περυσινῆς «Γαρδένιας». Τὰ ἄλλα νοῦμερα δὲν εἶνε κακὰ. Γιὰ τὸ φινάλε τῆς Πρώτης πράξεως («Σίλλυ σύμφωνο») ἔχω νὰ πῶ τοῦτο: Καλὴ καὶ καλὰ δουλεμένη ἰδέα. Ἐνα ἐλάττωμα: Ὅπως ὑποχρεοῦνται νὰ ἐμφανίζονται καὶ νὰ παίζουσι οἱ ἠθοποιοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουσι τὴν ἀνεσι τοῦ παιζίσματος πού (Συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελίδα)

„Η ΚΑΜΕΛΙΑ”

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)
 θὰ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ μὴν ἐ-
 χη τὸ φινάλε τὴν ἀκαμψία τῆ σχε-
 τικῆ πού ἔχει τώρα καὶ ἡ ὁποία
 τὸ ζημιώνει, ὅπως ἄλλως τε τὸ
 ζημιώνει ἐμπορικῶς, μόνον, φυσι-
 κά, καὶ τὸ γεγονός ὅτι δὲν «σηκώ-
 νει μιζαρισμα».

Ἡ δις Δημητρίου τραγουδᾷ πο-
 λὺ καλὰ μίαν ρωμάντζα ἡ ὁποία ὀ-
 μως δυστυχῶς εἶνε κάπως μονότονη
 καὶ νυσταλέα. Ἀντιθέτως ἡ δις Δη-
 μητρίου εἶνε πολὺ, μὰ πολὺ καλὴ,
 στὸ νούμερο πού τραγουδᾷ με-
 τὸς κ. κ. Μακρῆ — περίφημο —
 καὶ Σταυρίδη «Ποῦσαι παληὰ
 Πλακιωτοπούλα». Ἐθαύμασα τίς
 κλακέττες τῆς Ἰταλίδος πρωτα-
 γωνιστρίας τοῦ θιάσου διδος Πο-
 ζέλλι. Ὁρισμένως κάθε μέρα
 πού περνᾷ ἐπιθεβαιώνει περισ-
 σότερο ἡ καλλιτέχνις αὐτὴ τὴν ἀ-
 ξία τοῦ ταλέντου τῆς ὡς χορευ-
 τρίας (τῶν συγκοπᾶτων φυσικὰ ἐν-
 νοεῖται μοντέρνων χορῶν, δεδομέ-

νου ὅτι γιὰ τοὺς κλασικοὺς χο-
 ροὺς δὲν νομίζω πὼς ἡ καλλιτέχνις
 αὐτὴ φαίνεται νὰ εἶνε ἰδιαίτερα
 προικισμένη). Λυποῦμαι γιὰτὶ δὲν
 μπορῶ νὰ πῶ καλὰ πράγματα καὶ
 γιὰ τὸ νούμερο τῆς —σκέτς «Τσικί-
 τα» εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ἰδία καλλιτέ-
 χνις τραγουδᾷ τὸ περίφημο τρα-
 γουδι πού ἀκούσαμε στὸν κινημα-
 τογράφο ἐκτελούμενο ἀπ’ τὴν ἀμί-
 μητη Ἀρτζεντίνα, τὸ «Ἀντίο Μπάρ-
 γκας Χερένια». Ἡ καλλιτέχνις
 γιὰ τὴν ὁποία πρόκειται ἔχει τὴν
 ὡραία ἀφοβία τῆς νεαρᾶς τῆς ἡ-
 λικίας, καὶ μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ
 καταπληκτικὴ τῆς τόλμη νὰ τρα-
 γουδήσῃ τὸ τραγουδι αὐτὸ ὑποβάλ-
 λουσα ἡ ἴδια τὸν ἑαυτὸν τῆς, προ-
 καλοῦσα δηλαδὴ μᾶλλον τὸ κοινὸν
 εἰς τὴν σύγκρισιν πού τὴν συντρί-
 βει. Ἄν μποροῦσε νὰκούγε τὸν ἑ-
 αυτό τῆς ἀπὸ τὴν πλατεία, σίγου-
 ρα δὲν θὰ τολμοῦσε τέτοια ἀπο-
 κοιτιά. Κρίμα πού ἡ τόσο πολὺ προι-
 κισμένη με ταλέντο στὸ χοροκαλλι-

τέχνις αὐτὴ δὲν θέλει νὰ περιορισθῇ
 ὀριστικῶς μόνον στὴν ἐκδήλωσι
 αὐτὴ τῆς τέχνης γιὰ τὴν ὁποίαν εἶ-
 νε καμωμένη. Θὰ μποροῦσε νὰγί-
 νη με τὸν καιρὸ χορεύτρια πράγμα-
 τι ἐξαιρετικῆ.

Τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου περίφη-
 μο. Ἡ μουσικὴ του γνωστὴ, εἶναι
 συμπαθητικὴ στὸ αὐτὶ εἰς τὸ ὁποῖον
 θυμίζει ἀρμονίες εὐχαριστότατες.

Τὰ σκηνικά τοῦ κ. Καστανάκη
 κομψὰ καὶ καλλιτεχνικά. Αἰσθητὴ ἡ
 ἔλλειψις τοῦ κομπέρ ἀπὸ τὸν θία-
 σον. Τούλάχιστον τὴ βραδεῖα πού
 εἶδε τὴν ὑπεθεώρησι ὁ ὑποφαινόμε-
 νος (στὴ δευτέρα τοῦ ἔργου) δὲν
 εἶδα νὰ παίζη ὁ ἀπὸ τὰ σημάδια
 τοῦ προγράμματος εἰκαζόμενος
 κομπέρ κ. Ἀνδρουλῆς.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ